

Canada deel 15

Na thuiskomst uit Tofino blijven we een paar dagen bij Mady om bij te komen. Natuurlijk storten we ons op de tuin en ik plant zelfs bloembolletjes rondom een boom die in het voorjaar zullen bloeien.

Peter en Mady zijn begonnen met snoeien, als eerste de

vele hoge bamboes. Ze hebben er beiden lol in en op den duur gaan ook andere struiken eraan. Van het een komt het andere en achter een paar hoge struiken staan prachtige lelies onzichtbaar te bloeien. Peter maakt een border vrij zodat ze daar gepland kunnen worden en een rij buxus wordt naar de voortuin overgeheveld. Ik houd het maar bij sprietjes trekken, maar het lijkt op onbegonnen werk in die grote tuin.

We zijn een avond oppas voor The Kids. Samantha is bij vrienden en we zijn alleen met Maxime. Om 21.00 u gaat de telefoon en Samantha vraagt aan mij of zij wat langer mag blijven en zal tussen 21.30 en 22.00 uur thuis zijn. Aangezien The Kids de volgende dag geen school hebben, vind ik dat best.

Om 21.45 gaat weer de telefoon en nu heeft ze Peter aan de lijn. Of ze mag

blijven overnachten? 'Opa, ik weet het antwoord al hoor, maar ik vraag het toch maar'. Peter twijfelt en adviseert Samantha haar ouders te bellen en hem ook terug te bellen, dan weten wij het antwoord ook.

Na twee minuten belt ze teleurgesteld dat het antwoord NEE is. Nu ja, dan zien we je wel. Inmiddels zijn Mady en Remco thuis. Om 22.00 gaat weer de telefoon. Mady heeft de vader aan de lijn die haar verzekert dat hun dochter een eigen kamer krijgt en dat hij min of meer wordt gedwongen om te bellen omdat de groep jongelui hem daartoe aanzetten. Mady is zeer resoluut en zegt dat Samantha toch thuis moet komen.

Kort en goed, Samantha komt thuis met een gezicht

dat op oorlog staat. 'Problems?' informeer ik liefjes toen ik haar in de hal tegenkom. 'Yes' zegt ze 'my parents'. Ik hoor Mady tegen haar zeggen 'zal ik iets voor je te eten maken, want meestal heb je honger wanneer je boos bent'. En inderdaad, na een uurtje is ze weer de oude.

De volgende dag aan tafel vertelt Samantha heel vrolijk dat ze onmogelijk kan liegen tegen haar ouders, omdat die avond alleen jongens in huis zijn (nota bene bij de jongen met de hanenkam! 'Stom joch, zei ze nog', zie deel 8). Mady zegt lachend met een blik van verstandhouding bij het aanrecht tegen mij 'alles wat jezelf hebt gedaan, krijg je nu op je boterham.....'

Verder vertelt Remco dat het een goedkoop avondje is geweest. De maaltijd kost maar \$ 10,00 per persoon. Huh?...we begrijpen er niets van. Ze zijn uitgenodigd voor een verjaarsvisite van de burens, Mady heeft keurig twee cadeaus ingepakt en nu moeten ze zelf de maaltijd betalen? Oh....dat is hier heel gebruikelijk hoor, zegt Mady. Het eerste drankje wordt aangeboden en daarna is het ieder voor zich. Nu ja, hier zakt mijn broek vanaf.

De volgende dag is opnieuw hectisch. Remco gaat een van de komende dagen naar Rusland voor een congres. Voor het visum heeft hij via een

bemiddelingsbureau zijn paspoort al ingeleverd, de ticket betaald, behalve dat het visum op zich laat wachten. Er wordt wat afgebeld, het bureau heeft het paspoort nog niet ontvangen maar ze doen hun best. Puntje bij paaltje gaat de reis niet door. Het is een heel bureaucratisch gedoe bij de Russische ambassade. Alles is toch reg kom, in die zin dat Remco zijn paspoort en het geld van de ticket terugkrijgt.

Vaderdag begint met mooi warm weer. Wanneer wij beidjes wat bijgekomen op het terras, is Remco inmiddels al vroeg op pad om als vrijwilliger te helpen in een stand met het bereiden van een ontbijt voor deelnemers van een Oldtimer show.

Peter wordt door Mady danig verwend met een luxe ontbijt (met gekookt eitje),

een roestvrij stalen pannetje en kwast – die niet kan aanbranden - voor de bbq. Hij is er danig mee in zijn sas. Van elk van The Kids krijgt hij een mooie tekening. Even later is Remco weer thuis en ook hij wordt in de watten gelegd. Maxime heeft voor hem zelf muffins gemaakt en hij krijgt een paar voetbalschoenen die hij als coach goed kan gebruiken. Maxime speelt mee in het voetbalteam. Daarna lopen we naar het terrein waar de oldtimers te zien zijn. We gaan dwars door een bos en het is voor mij toch stevig aanpoten om de groep bij te benen. Phoebe (hun hond) gaat ook mee en snelt voor ons uit.

Bovenop een heuvel staat het vol met oldtimers en hun trotse bezitters. Ze hebben het zichzelf gezellig gemaakt door naast hun bezitting te kamperen. Ik kijk mijn ogen uit, want er is zo'n verscheidenheid aan auto's. Peter heeft ook

de dag van zijn leven om een nieuw onderwerp te fotograferen en ik ben lang blijven hangen bij een minicaravan waarvan de hoogte lager is dan ikzelf ben. Heel handig kan e.e.a. worden uitgeklast en er is zelfs een complete keuken aan de achterkant. De Elvis Presley auto heeft ook mijn aandacht en ik mag zelfs achter het stuur zitten. Iedere deelnemer heeft wel een verhaal over

zijn auto en sommige zijn zelfs te koop. Een lijkwagen springt in het oog en op verzoek wordt een demonstratie gegeven hoe de kist wordt dichtgeklast en soepeltjes verdwijnt in de auto. Als tussendoortje nemen we een hotdog, een ijsje en rusten uit op een ruïne die vroeger eens een klooster moet zijn geweest. Het is haast niet te doen alle auto's te bekijken. Er zijn 1500 deelnemers.

Die avond worden we getrakteerd op etentje in het beste restaurant in Mission. We blijven nog lang op ons terras genieten van deze uitzonderlijk warme dag. Het firmament tooit zich met sterren op z'n mooist als een belofte dat ook deze dag niet meer stuk kan.

Wordt vervolgd, Mila